

पूर्व एसपी रामेश्वरप्रसाद यादवद्वारा जारी गरिएको प्रेस विज्ञप्ति

मिति, २०८२।०२।२४

म कर्तव्यनिष्ठ प्रहरी कर्मचारीले सेवाप्रतिको कर्तव्यनिष्ठताको कारण आफूभन्दा केही बरिष्ठ कर्मचारीहरुको कालो कमाईमा धक्का पुगेपछि मविरुद्ध झुठा उजुरी दर्ता गर्न लगाएर सबैभन्दा ठूलो तालुकवाला सरकारी निकाय गृहमन्त्रालयले आरोपित भ्रष्टाचारमा मेरो संलग्नता नरहे पनि नेपाल प्रहरीले त्यो विषयलाई अखितयार दुरुपयोग अनुसन्धान आयोगमा कारवाहीको लागि पठाएको र सो आयोगले दर्ता गरेको म विरुद्धको मुद्दामा विशेष अदालतले मलाई सफाई दिएको थियो । तर अ.अ.अ.ले मेरो विरुद्ध सर्वोच्च अदालतमा पुनरावेदन गर्दा सर्वोच्च अदालतका माननीय न्यायाधीश इश्वरप्रसाद खतिवडा र तिलप्रसाद श्रेष्ठको इजलासले ले न्यायिक मनको प्रयोग नगरी मलाई कसुरदार ठहर गरेको र त्यसविरुद्ध पछि पुनरावलोकनको लागि सर्वोच्च अदालतमा निवेदन दायर गर्दा पनि सर्वोच्च अदालतका माननीय न्यायाधीश को शारङ्गा सुवेदी, महेश शर्मा पौडेल र बालकृष्ण ढकालसमेतको पूर्ण इजलासले २०८०।११।०७ मा पुनरावलोकनको निस्सा दिन इन्कार गरेपछि मेरो न्याय पाउने बाटो अवरुद्ध भएको हुँदा आज म न्यायको लागि विभिन्न निकायको शरणमा पर्न बाध्य भएको छु । आजको पत्रकार सम्मेलन पनि मेरो त्यही प्रयासको एउटा स्वरूप हो ।

मेरो घटनाको संक्षिप्त विवरण

म जिल्ला प्रहरी कार्यालय रूपन्देहीमा कार्यरत रहेको समयमा २०८८।१२।०८ गते विजय थापा, सतिश प्रधान र पप्पु कुंवर चढेको रातो रंगको कार बा.३.च. ७१२१० बाट लागू औषध बरामद भएको थियो । पकाउ परेका ३ जना उपर लागू औषध मुद्दा दर्ता भए पनि बरामद भएको कार (दशी) उल्लेख गरिएको थिएन । लागू औषध नियन्त्रण ऐनअनुसार कार समेत जफत गर्नु पर्नेमा मुद्दा शाखाको प्रहरी नायव निरीक्षक एसआई भवानी धमलाले बरामद मुचुल्कामा कार उल्लेख नगरी रेग्मीको निर्देशनमा नियतबश छुटाएकोमा मैले विरोध गरेपछि कार्यालय प्रमुख प्रहरी उपरीक्षक रविन्द्रनाथ रेग्मीमसँग कुद्ध भएका थिए । थुनामा रहेका सतिश प्रधानले हिरासत कक्षमा खाने खाजाको पैसा र वकीलको परामर्श शुल्क एवं सम्भावित जमानतको रकमको लागि खाना खुवाउने क्वार्टर मास्टर प्रहरी जवान ढकबहादुर गुरुडलाई रु. एक लाख चेक दिएको र निजले सो चेकबाट पैसा छिकेका थिए । सो कुरा रेग्मीले थाहा पाए पछि, निजले मेरो निर्देशन अनुसार सतिश प्रधानसँग रु. एक लाख लिएको लेख्न लगाई प्रतिवेदन लिए ।

गृह मन्त्रालयले निर्दोष सावित गरे पनि मुद्दा चलाइयो, विशेष अदालतले सफाई दियो:

प्रहरी नायव उपरीक्षक पदको व्यक्तिलाई नोकरीबाट हटाउने अधिकार गृह मन्त्रालयसँग हुने भएकोले प्रहरी प्रधान कार्यालयको अनुरोधमा नेपाल सरकार गृह मन्त्रालयमा उक्त फाइल पठाइएकोमा गृह मन्त्रालयले छानबिन गदां आरोपित कसूरमा म संलग्न नरहेको भनी मलाई

नोकरीबाट हटाउने सजाय गर्नु नपर्नेगरी प्रहरीको फाइल र प्रहरी प्रधान कार्यालयले पठाएको रु. ९७५००।— (अक्षरेपी सन्तानब्बे हजार पाच सय) रकम प्रहरी प्रधान कार्यालयमा नै फिर्ता पठायो । त्यसपछि प्रहरी प्रधान कार्यालयले मलाई दुःख दिने नियतले म उपर कारवाही अगाडी बढाउन प्रतिवेदन अछित्यार दुरुपयोग अनुसन्धान (अ.दु.अ.आ.) आयोगसमक्ष पेश गयो र अ.दु.अ.आ. ले प्रहरी बाट प्राप्त दशी रु. ९७,५००।— को श्रोत सतिश प्रधानलाई नबुझी म उपर विशेष अदालतमा भ्रष्टाचार मुद्दा दायर गन्यो । सतिश प्रधान विशेष अदालत आई बरामद रु. ९७,५००। आफूले खाना, कानून व्यवसायीको शुल्क र जमानत प्रयोजनको लागि प्रहरी जवान ढक बहादुर गुरुडलाई दिएको र उक्त पैसासँग मेरो कुनै सरोकार नरहेको व्यान दिएका थिए । विशेष अदालत, काठमाण्डौले मलाई मिति २०७१-११-२८ मा सफाई दियो ।

सर्वोच्च अदालतको संयुक्त इजलासले विनाआधार दोषी सावित गयो, पुनरावलोकन गर्न पनि दिइएन: विशेष अदालतबाट मैले सफाई पाएको फैसला उपर अछित्यार दुरुपयोग अनुसन्धान आयोगले सर्वोच्च अदालत पुनरावेदन गर्न गएको थियो । सर्वोच्च अदालतको डिभिजन बेच्चको माननीय न्यायाधीश इश्वर खतिवडा र तिल प्रसाद श्रेष्ठको बेच्चले रु. ९७५००— को भ्रष्टाचारी ठहर गरी चार महिना कैद र रु. ९७,५००।— जरिवाना गर्ने फैसला २०७९।०९।०५ गते गरेको छ । मैले उक्त फैसला स्वीकार गरी चार महिना कैद काटी जरिवाना बुझाई सकेको छ ।

सर्वोच्च अदालतको संयुक्त इजलासबाट दोषी प्रमाणित भईसकेपछि मैले फैसला पुनरावलोकनको लागि निवेदन दिए पनि त्यो निवेदन खोरेज भयो । सर्वोच्च अदालत अन्तिम अदालत भएको हुँदा सो फैसला मान्न म बाध्य भए पनि मलाई दोषी ठहर गरी गरिएको उक्त फैसला त्रुटिपूर्ण रहेको र राज्य संयन्त्रमा व्याप जातीय तथा रंगभेदविरुद्ध न्याय प्रदान गर्न नसकेको तथ्य मैले उजागर गर्न खोजेको हुँ । अमेरिकी सर्वोच्च अदालतका न्यायाधीश रोबर्ट एच. ज्याकसनले Brown vs Allen को मुद्दामा भनेको "We are not final because we are infallible, but we are infallible only because we are final" कुरा स्मरणीय छ । मलाई सतिश प्रधानबाट रकम लिएको आरोप लगाएको छ, तर त्यो रकम न त मेरो साथबाट बरामद भएको छ, न त साँठगाँठमा मेरो संलग्नता प्रमाणित हुने कुनै प्रमाण पेश गरिएको छ । हुँदै नभएको आरोप लगाई पैसा ढकबहादुर गुरुडलाई दिने व्यक्तिले मेरो कुनै संलग्नता छैन भनी अदालतमा व्यान गर्दा पनि सहअभियुक्तको पोलको आधारमा मलाई दोषी सावित गरियो । सर्वोच्च अदालतको बरिष्ठ न्यायाधीश इश्वर खतिवडा समेतको इजालसले ने.का.प. २०७८, भाग ६३, अंक १, नि.नं. १०६३५ मा घुस रकम माग गरेको अडियो, भिडियो सहित बरामद रकमका प्रतिवादीहरुलाई सफाई दिने फैसला गरेको छ र फैसलाको आधारमा घूस लिएको स्वीकार गर्ने ऋम् आधिकारिक निकायबाट निखिचिएको हुँदा प्रमाणमा लिन नहुने ठहर गर्नुभएको थियो । तर मेरो मुद्दामा उहाँ समेतको इजलासले अदालतबाहिर गरेको भनिएको सहअभियुक्तको पोलको आधारमा मलाई दोषी सावित गरियो । योभन्दा ठूलो अन्याय के हुन सक्छ? कसैको जिन्दगी नै बर्वाद गर्ने फैसलाको विरुद्धमा

पुनरावलोकनको निस्सा नदिनु पनि अन्याय हो । मेरो मुद्दामा सैद्धान्तिकरूपमा एक तहको पुनरावेदनको अधिकारको पनि प्रत्याभूति गरिएन ।

प्रहरीमा मधेसी अधिकारीहरूलाई पाखा लगाइन्छः

म मधेसी समुदायको एकजना होनहार प्रहरी अधिकारी थिएँ र प्रहरी सेवाको उच्चतम पदमा जानसक्ने योग्यता राख्यें, तर सर्वोच्च अदालतको गलत फैसलाको म विरुद्ध भएको जातीय विभेद र रंगभेदी व्यवहारले वैधता पाएको छ र एउटा बदनाम व्यक्तिको रूपमा बाँच्न बाध्य भएको छु । नेपाल प्रहरीमा मधेशी समुदायको व्यक्तिलाई

अहिलेसम्म व्यवसायिक प्रहरीलाई विशीष्ट श्रेणी तह सम्म बढुवा हुन दिइएको छैन । प्रहरी बरिष्ठ उपरिक्षक सुशिल यादव कर्तव्यनिष्ठ प्रहरी कर्मचारी थिए । तर निजभन्दा जुनियर प्रहरी कर्मचारीले प्रहरी नायव महानिरिक्षक पदमा बढुवा गरिएको थियो । कर्तव्य निष्ठ र इमान्दार भए पनि जातिय भेदभावको कारण बढुवा हुन नसके पछि निज सुशिल यादवले आत्म हत्या गरेका थिए ।

प्रहरी बरिष्ठ उपरिक्षक अनुराग द्विवेदीको व्याचमा रहेका प्रहरी अतिरिक्त महानिरिक्षक रविन्द्र के.सी. सेवा निवृत्त हुनु एक महिना अगाडी सहमतिमा राजिनामा दिए पछि सो व्याचको प्रहरी नायब महा निरीक्षक जनक भट्टराईले बढुवा पाएको उदाहरण हाम्रो सामु छ तर अनुराग द्विवेदी मधेशी भएको कारण एसएसपी (प्रहरी बरिष्ठ उपरिक्षक) पदमा नै सेवा निवृत्त हुनु परेको छ ।

व्यवहारमा मधेसीविरुद्ध जातीय र रंगभेद कायम छः

नेपालले समावेशीता र रंग भेदको जे जति सन्धि गरे पनि व्यवहारमा जाति विभेद कायम रहेको छ । मप्रति भएको अन्यायमा राज्यका विभिन्न निकायमा रहेका पदाधिकारीहरूको रंग तथा जाति विभेदको मानसिकता जिम्मेवार रहेको छ । यसरी मप्रति भएको व्यवहार नेपाल पक्ष भई संयुक्त राष्ट्र संघमा हस्ताक्षर भएको रंग भेद अपराधको दमन र सजायसम्बन्धी अन्तराण्ड्रिय महासन्धि, १९७३ र सबै किसिमका जातीय भेदभाव उन्मूलन गर्ने सम्बन्धी महासन्धि, १९६५ विपरीत छ । म विरुद्ध भएको भेदभाव मानव अधिकारको गम्भीर उल्लंघन हो । अन्याय विरुद्ध निरन्तर लड्नुपर्छ भन्ने मेरो मान्यता रहेको कारण म आज तपाईंहरूसँग मेरो भएको वास्तविक व्यहोरा लिएर उपस्थित भएको छु । मैले न्याय त पाइन, तर मजस्तै अल्पसंख्यक समुदायका व्यक्तिहरू नेपाल प्रहरी वा राज्यको कुनै पनि निकायमा यस्तो भेदभावको शिकार नहोस् भन्ने खवरदारी गर्नको लागि पनि मैले यो प्रयास गरेको छु । मैले आफ्नो भएको व्यहोरासहितको एउटा निवेदन राण्ड्रिय मानव अधिकार आयोगमा पनि केही हसाअधि दर्ता गरिसकेको छु । र त्यस्तै निवेदन राष्ट्र संघीय संयन्त्रमा पनि दिने तयारी गरिरहेको छु । मलाई भएको अन्यायको बारेमा तपाईंहरूको लोकप्रिय सञ्चार माध्यममा उठाएर न्यायको पक्षमा आवाज उठाइदिनहुनको लागि सादर अनुरोध गर्दछु ।

Date: June 7, 2025

Press release issued by former SP Rameshwar Prasad Yadav

As a committed police officer, due to my professional integrity and refusal to turn a blind eye to the illegal activities of some of my senior colleagues, I became the target of false complaints. Even though the Ministry of Home Affairs—the highest concerned government authority—found no involvement of mine in the alleged corruption, Nepal Police still forwarded the matter to the Commission for the Investigation of Abuse of Authority (CIAA) for prosecution. The CIAA filed a case against me, and although the Special Court acquitted me, the CIAA appealed the verdict at the Supreme Court. Unfortunately, the bench of Honorable Justices Ishwar Prasad Katiwada and Til Prasad Shrestha found me guilty without exercising judicial mind.

Later, when I appealed for a review, even the full bench of the Supreme Court, comprising Justices Sharanga Subedi, Mahesh Sharma Poudel, and Balkrishna Dhakal, rejected my petition on February 19, 2024, thus blocking my path to justice. I am now compelled to seek refuge in various institutions in pursuit of justice and Today's press conference is a part of that ongoing effort.

Brief Background of My Case:

While I was stationed at the District Police Office, Rupandehi, on March 21, 2012, a red car (Ba.3.Ch.71210) carrying Bijay Thapa, Satish Pradhan, and Pappu Kunwar was found transporting illegal drugs. Although a case was filed against the three, the seized car was not listed as evidence. According to the Narcotic Drugs Control Act, the car should have been confiscated too. However, Sub-Inspector Bhawani Dhamala, under the instructions of SP Rabindra Nath Regmi, intentionally omitted the car from the report. When I objected, SP Regmi was enraged.

Satish Pradhan, who was in custody, handed a cheque of Rs 100,000 to police constable Dhak Bahadur Gurung for food, legal consultation fees, and potential bail amount. Upon learning this, SP Regmi made the constable write a statement saying that the money was taken on my orders.

Home Ministry Found Me Innocent, But Case Was Still Pursued; Special Court Acquitted Me:

As only the Ministry of Home Affairs has the authority to dismiss a Deputy Superintendent of Police (DSP), Nepal Police forwarded the file to the ministry. Upon investigation, the ministry determined that I was not involved in the alleged wrongdoing and instructed that I should not be dismissed. The amount of Rs 97,500 was returned to the Police Headquarters.

However, in an attempt to harass me, Police Headquarters submitted a report to the CIAA, which filed a corruption case against me without verifying the source of the money from Satish Pradhan. Pradhan testified before the Special Court that he had given the amount to Constable Gurung for food, legal services, and potential bail amount, and that

I had no involvement in all this. The Special Court in Kathmandu acquitted me on March 12, 2015.

Supreme Court Found Me Guilty Without Proper Basis; Review Also Denied:

Despite the acquittal, the CIAA appealed the case to the Supreme Court. On December 20, 2022, the bench of Justices Ishwar Prasad Khatiwada and Til Prasad Shrestha found me guilty of corruption involving Rs 97,500, sentencing me to four months in prison and a fine of the same amount. I served the sentence and paid the fine.

After being convicted by the Supreme Court, I filed a review petition, but it was rejected. As the Supreme Court is the final authority, I have no legal recourse. However, I am trying to highlight how this ruling was flawed and failed to address the underlying issue of racial and caste discrimination embedded in the state institutions.

U.S. Supreme Court Justice Robert H. Jackson once said in *Brown vs. Allen*, "We are not final because we are infallible, but we are infallible only because we are final." The case against me claimed I took money from Satish Pradhan, but the money was neither found in my possession nor was there any evidence of collusion. Even when Pradhan testified in court that I had no involvement, I was still convicted based on statements made outside the court by a co-accused.

In a separate case (Nepal Kanoon Patrika 2078, Part 63, No. 10635), a division bench including Justice Khatiwada had ruled that audio/video evidence and unverified confessions were not admissible, acquitting the accused. Yet in my case, I was convicted based solely on an unverified statement. Is there any greater injustice than this?

Systemic Discrimination Against Madhesi Officers in Nepal Police:

As a capable Madhesi police officer, I had the potential to rise to the highest ranks in the police force. But the Supreme Court's flawed ruling has validated the systemic racial and caste discrimination I faced and branded me a defamed person. To date, no professional Madhesi officer has been promoted to the Special Class in the Nepal Police.

Senior Superintendent of Police Sushil Yadav was a committed officer, but he was denied promotion despite being qualified. A junior colleague was promoted to Deputy Inspector General (DIG), while Yadav, denied justice, eventually died by suicide.

In another case, AIG Rabindra KC, by mutual agreement with DIG Janak Bhattarai, resigned a month before the former's retirement paving way for Bhattarai to become the AIG but because SSP Anurag Dwivedi is Madhesi, he had to retire as an SSP.

Racial Discrimination Still Prevails in practice:

Although Nepal has signed various treaties promoting inclusion and opposing racial discrimination, discrimination is still widespread in practice. The injustice I faced was a result of the prejudiced mindset of officials in various state institutions. Such treatment violates Nepal's commitments under the 1973 The International Convention on the

Suppression and Punishment of the Crime of Apartheid and the 1965 Convention on the Elimination of All Forms of Racial Discrimination (ICERD).

The discrimination against me is a serious human rights violation. I believe in continuously fighting against injustice. That is why I am here today, sharing my experience.

I have submitted a formal petition with my case details to the National Human Rights Commission and am preparing to submit a similar petition to UN mechanisms.

I request you all to raise this issue through your media platforms and amplify the voice of justice on my behalf.